

Briežuciema pamatskolas dzīvības pulss paliek tās absolventos

Inga Kaļva-Miņina

Balvu novada Briežuciema pamatskola, kas izveidota pirms 107 gadiem, ir viena no tām mazajām lauku skolām, par kuru diemžēl nu varam runāt vien pagātnes formā. Šī gada jūnijā te notika pēdējais izlaidums, savijot četriem 9. klases absolventiem (un ikvienam, kurš bijis saistīts ar skolu) dzīves priecīgo notikumu ar skumjo. Briežuciema pamatskolas himnā (vārdi – Valentīna Kaša (viņa ir arī grāmatas par Briežuciema pagastu autore), mūzika – Anita Pakalniņa) skanēšie vārdi «Tavās klasēs un gaitenīs/ Bērnu ēlas lai nerimstas/ Tev kā dzīvības pulsam/ Mūžam te būt» klātesošo acīs raisīja asaras, jo vārdi vairs neatbilda īstenībai...

Ar katru gadu bija tendence samazināties skolēnu skaitam, tāpēc tika nolemts to slēgt. Šī gada 1. septembrī skola savas durvis vairs nevērā valā, un tās sirdspuksti – skolēni – iemājoja citās skolās.

Kad dodamies uz tikšanos ar Briežuciema pamatskolas direktoru Aigaru Keišu un skolas skolotājām, vēl nav uzsnidzis sniegs, skolas bijušajās telpās darbojas strādnieki, veicot remontus un sagatavojot telpas jaunajiem ēkas saimniekiem (decembrī te iemājoja pagasta pārvalde, tāpat šajās telpās tagad ir iespējams saņemt arī pasta pakalpojumus). Tā kā skola tika slēgta pavisam nesen, tad dalīšanās atmiņās jebkuram skolotājam vēl joprojām ir sāpīga un skumju pilna...

Bērniem nav jākonkurē, bet jāiemācās sadarboties

Victorijas Nečajevas foto

Ar skolas direktoru Aigaru Keišu un skolotāju Silviju Ločmeli tiekamies bijušajā direktora kabinetā. Šis kabinets un vēl viena bijusi mācību telpa, kurā kā mazā skolas muzejā glabājas ar skolu saistītas lietas un dažādi materiāli (foto, diplomi u.tml.), ir tās vietas, kas vēl glabā Briežuciema pamatskolas auru.

A. Keišs Briežuciema pamatskolā nostrādājis 13 gadus – desmit gadus kā mācītājs skolotājs, bet direktora amatā – nepilnus trīs gadus. Sarunas gaitā viņš atklāj, ka joprojām uzskata, ka skolu nevajadzēja likvidēt, vismaz sākumskolas klases vajadzējās atstāt. «Novada domes darbinieki pie mums bija atbraukuši veselas divas reizes, lai runātu par skolas slēgšanu. Pirmajā reizē pārsvāra klausījāties, ko mums stāsta. Tika izteiktas tādas domas, ka pat kauns atkārtot šīs mulķības. Otrajā reizē bija atbraukuši pilnīgi visa pozīcijas komanda, tikai ar vienu opozīcijas cilvēku, kurš par šo tikšanos uzzināja no manis. Otrā viņu vizīte notika apmēram pēc kādām 20 dienām. Atbrauc un prasa, kas pie mums ir mainījies. It kā šajā laikā būtu varējuši bērns no nez kurienes savākt. Varbūt arī vajadzēja no kādas Vjetnamas, Ķīnas...» ar skumju ironiju teic A. Keišs.

Bijušais skolas direktors ļoti labi atceras to dienu, kad tika paziņots par skolas slēgšanu. «Tās bija dienas beigās, tika sasaukti visi, kas ieradusies uz šo sanāksmi. Bērni tajā laikā varēja atrasties klasēs, ja vēl bija stundas vai kāmer gaidīja autobusu, vai arī skraidīti laukā. Kad mums beidzās apspriede, paverām ēdnīcas, kurā notika sapulce, dūvām, un redzējām, ka pilnīgi visas skolas bērni bija klausījušies to, kas notiks, un viņu sejas bija pārdzīvuma pilnas, jo bērni visu bija dzirdējuši.»

Briežuciema pamatskolas skolotājiem tika piedāvāts darbs citās skolās, tomēr šie piedāvājumi nebija reāli, ņemot vērā katru konkrēto situāciju, kaut vai dzīvesvietas faktoru. «Jā, mūsu koleģiem tika piedāvāts darbs, piemēram, matemātikas skolotāji, kura dzīvo Rekovā un brauca pie mums uz Briežuciemu mācīt, piedāvāja mācīt Bērziņpilī. Iedomājieties, kur ir Rekova, kur Bērziņpils? Pie mums viņai trešdaļa likmes, un Bērziņpilī vairākas dienas atkal tikai trešdaļa likmes sanāk, nu kas tas par piedāvājumu?

Mulķības! Vēl laikam Tilžā bija piedāvāts angļu valodas skolotāja amats. Jā, kaut kādi piedāvājumi bija, tikai – cik tie bija reāli?» retoriski jautā A. Keišs. Vai arī pašam tika piedāvāts kāds cits amats? «Sākumā arī man bija visādi piedāvājumi, bet es aktīvi iestājos par skolas palikšanu, tas noteikti ietekmēja. Bet man tas neko neizsaka, jo es ko domāju, to arī domāju.»

«Domes darbinieki bija pārsteigti, ka te visi runāja pret viņu lēmumu, – te gan vecākiem, gan darbiniekiem bija gan asaras, gan skaļi vārdi. Arī es nekaitējot saņēmu savas domas. Briežuciema pagasta pārvaldes vadītāja ieņēma tādu diezgan neitrālu pozīciju. Tomēr, domāju, pat, ja viņa aktīvāk darbotos, tas noteikti neko nemainītu,» uzskata A. Keišs.

Sarunas gaitā aizrunājamies par to, ka bieži vien, slēdzot mazās lauku skolas, augstāk stāvošie kā vienu no argumentiem savai rīcībai min to, ka mazā skolā skolēniem trūkst savstarpējas konkurences, kas mudina viņus virzīties uz priekšu. A. Keišam šajā jautājumā ir sava nostāja: «Bērniem nav jākonkurē skolas laikā, bet jāiegūst zināšanas. No mūsu mazās skolas bērni brauca gandrīz uz visām olimpiādēm, guva ļoti labus rezultātus, tie paši nedaudzie bērni bez izvēles piedalījās sporta sacensībās, mums pilna siena ar diplomiem. Tad kādi viņi mums ir izaudzināti? Vai viņi tādi būtu Balvu Valsts ģimnāzijā? Viņi tur pazustu. Ko tā lielas skolas konkurence dod? Tagad brīvajā Latvijā ir izaudzīti viena paudze. Kādas vērtības viņiem ir ieliktas? Nenoteiktība, svaidīšanās, vieglāka ceļa meklēšana. Kas mūs gaida nākotnē?» jautā A. Keišs.

Mazai lauku skolai – lieli panākumi

Skolotāja Silvija Ločmele Briežuciema pamatskolā nostrādāja apmēram 10 gadus, (ieskaitot dekrēta atvaļinājumus). Mācīja sākumskolēnus, bija skolēnu pašpārvaldes konsultante. Kā stāsta direktors, tad, pateicoties Silvijas rakstītajiem projektiem, tika realizētas ļoti daudzas idejas, piesaistot skolai un pat visam pagastam blakus naudu, notika gan skolas labiekārtošana, gan tika īstenoti daudzveidīgi pasākumi. «Bija mums pilsoniskās līdzatbildības veicināšanas pasākumi, kuru laikā organizējām tikšanās ar dažādām interesantām personībām. Runājām, ka ir vērts dzīvot Latvijā un te darboties. Paši organizējām Eiropas Savienības dalībvalstu konferenci, katrai klasei bija jāpārstāvēs sava valsts, tā viņi iepazīna, kas ir Eiropas Savienība, kādas ir jauniešu kā ES pilsoņu iespējas u.tml.» stāsta Silvija.

Kā uzsvēr direktors, tad skola ir darbojusies, pateicoties sava darba entuziasmiem. S. Ločmele piebilst, ka tik daudz paveikt var tas cilvēks, kas ir ģeogrāfiski piesaistīts tai vietai, jo viņš tajā dzīvo un tas ir viņa pasaules centrs. (Te noteikti jāpiemin arī ikgadējās vasaras nometnes, ko rīkoja Briežuciema skolotāji kopā ar jauniešiem. Tās apmeklēja bērni no dažādiem Latvijas novadiem, pilnveidojot savas prasmes dažādās radošajās darbībās.)

Silvija ir četru bērnu mamma, tāpēc uz skolas slēgšanas procesu raugās gan no

Neatlaidi ba un sīksta pacietība
vainago darbu un
palīdz arī mazā dārzā
izaudzēt krāšņas rozes
Z. Mauriņa

skolotājas, gan no vecāku skatupunkta: «Maniem bērniem bija tā laime visiem četriem te mācīties. Divi vecāki pabeidza te 9. klasi, bet jaunākie tagad Baltinavā mācās. Skolas slēgšanas jautājums ir sāpīgs.» S. Ločmele atzīst, ka Briežuciema pamatskola viņai asociējas ar otrajām mājām, te skolēni netika uztverti kā vienības, kas ir jāmāca, bet kā mazas personības. «Pateicoties projektu naudām, daudz ko varējām izdarīt. Man pat bija tas gods pārstāvēt skolu un braukt uz starptautisku konferenci Briselē,» atceras Silvija.

Tāpat viņa atceras spilgtu notikumu, kad Briežuciema pamatskolā viesojās Čehijas Lauku skolu asociācijas pārstāvi, lai gūtu pieredzi. «Viņi bija patīkami pārsteigti, ka tādā mazā vietā notiek tik lielas aktivitātes. Bijām lepnī, ka Latvijas lauku forums mums piedāvāja viņus uzņemt. Tas bija viens no spilgtākajiem brīžiem, – ka tik maza lauku skola var gan braukt uz Briseli un stāstīt savu pieredzi, gan uzņemt delegāciju no Čehijas, un ka mums ir, ko saņemt,» atceras S. Ločmele.

«Mums to bērnu maz, bet daudzpusīgi»

Bijušajā klases telpā, kas tagad līdzinās mazam skolas muzejam un kurā var redzēt gan skolas karogu ar briedi, gan daudzos skolēnu diplomus, medaļas, mūs sagaida vēl četras skolotājas, kuras šajā skolā aizvadījušas daudzus darba gadus, dažām šī skola bijusi arī pirmā un pat vienīgā darbvietā.

Valentīnai Ločmelei Briežuciema pamatskola ir vienīgā darbvietā (1969 – 2009), bijusi mācības daļas vadītāja (1979 – 1997), skolas direktore (1997 – 2009), te aizvadīti 40 darba gadi. Šobrīd viņa ir pensijā. V. Ločmele stāsta, ka šī skola atrodas jau kādās pietāzās telpās un ka tai ir tāds liktenis – visu laiku būt pielāgotās telpās. 1910. gadā, kad šo skolu atvēra Briežusalas ciemā, esot bijis daudz bērnu, mācījušies pieļāgotās zemnieku mājās. Pēc vairākiem Jurgiem, kad gadu laikā notika pārcelšanās no vienas mājas uz otru, 1997. gada 1. septembrī Briežuciema skola tika pārcelta uz tagadējo tās atrašanās vietu – uz bijušo p/s «Briežuciems» kantori, kuram tika uzcelta piebūve.

«Kopā ar vecākiem bērnu radinājām darīt, piedalīties dažādos pulciņos, mācīties

ar mērķi, ka tas dzīvē noderēs. Mūsu skolēni bija patiešām pieraduši būt darbīgi. Kad aizgāja mūsu bērni tālāk uz Viļakas ģimnāziju vai Baltinavu, dzirdu, saka, cik labi skolēni, kā mācās! Lai arī bijām tikai 9-gadīgā skola, mēs rajonu pārstāvējām republikas līmenī. Visus gadus vienmēr mūsu skolai bija 1. vietas,» stāsta bijusī skolas direktore V. Ločmele.

Viņa atzīst, ka līdz ar skolas slēgšanu, protams, ciemā piekļūst tik ierastā rosbība, tomēr viņai prieks, ka izremontētās skolas telpas neaizies postā. «Kad pirms 20 gadiem te ienācām, bija liels darbs jāpieliek, lai telpas būtu apdzīvojamas un būtu tādas, kādas tās ir tagad. Sākām visu no nulles. Protams, ir bēdīgi, ka nav to bērnu, bet priecē, ka šīs telpas nepalikis tukšiem loģiem, jo te pārceļas pagasta pārvalde. Neies zudumā tas, kas te savulaik tika ieguldīts,» viņa saka.

«Šī man nav pirmā skola, kurā strādāju,» stāsta skolotāja Anita Platniece, kura sākusī strādāt jau 17 gadu vecumā. «Kad te atnācu, man iedeva 2. klasi audzināt, našānā, tajā klasē bija 12 bērni. Apdāvināti, gudri bērni. Pavisam skolā esmu nostrādājusi 45 gadus, bet te – 37 gadus. Mācīju ķīmiju, bioloģiju, ģeogrāfiju. Savā mūžā esmu mācījusi visus mācību priekšmetus, izņemot mūziku, – vajadzēja aizvērt skolotājus, kas dekrētā. 20 gadus strādāju par mācību pārzini, kopā ar direktori iesākām strādāt – 1997. gadā.»

A. Platniece stāsta par Briežuciema pamatskolas talantīgajiem un gudrajiem skolēniem un rāda materiālus, kuros gadu no gada ir apkopoti viņu rezultāti dažādos konkursos un olimpiādēs. Sava novada, Latgales reģiona, valsts mērogā ir gūtas daudzas godalgotas vietas ne tikai mācību priekšmetu olimpiādēs, bet arī izteiksmīgās runas konkursos, radošo darbu un muzikālu konkursu, sporta sacensību jomā, tika veikti zinātniski pētnieciskie darbi, divus gadus Briežuciema zēni bija konkursa «Superpuika» finālā. Kad notika 40. ķīmijas olimpiāde, skolai piešķīra titulu «Labākā lauku pamatskola ķīmijas mācīšanā», jo šajās olimpiādēs Briežuciema skolas skolēniem bija ļoti labi rezultāti. «Mums to bērnu maz, bet daudzpusīgi,» saka A. Platniece.

Skolēni iesaistījās aktivitātēs, kas saistītas ar dabas pasaules izzināšanu – katru

gadū vēroja un skaitīja baltos stārķus (visas ligzdas reģistrētas), piedalījās Meža dienās, gan uzkopjot mežu, gan stādot eglītes. Dabas konkursā «Es varu būt zaļš» bērni izgudroja, ka vajag aizsargāt derīgos kukaiņus, kas lauksaimniecībā pielietotās indes dēļ aiziet bojā. Kopā ar direktoru A. Keišu derīgajiem kukaiņiem radīja speciālas mājiņas un uzvarēja konkursā, 54 skolu konkurencē izcīnot 1. vietu. 2010./2011. mācību gadā starptautiskā dabas aizsardzības firma «Environment» skolai piešķīra naudas balvu par sasniegumiem dabaszinību mācību priekšmetu olimpiādēs. «Mums jau no augšas nemaz tik daudz naudas nedeva, bērni ar savām galvām to nopelnīja,» saka A. Platniece, uzsverot, ka Briežuciema pamatskola viņai vienmēr paliks visskaistākā un vismīļākā skola pasaulē, kurā mācījās ļoti bērni.

Sākumskolas skolotājai Vijai Jermacīnei sarunas par skolas slēgšanu uzjundī vēl nenorimušas sāpīgas emocijas, jo, 22 gadus nostrādājot šajā skolā, kas bija arī viņas pirmā darbvietā, tagad viņa ir bezdarbiece. «Kumīgi ir tagad,» viņa atzīst, «labi, ja citiem skolotājiem ir kaut kur darbs, bet manā situācijā – nav darba. Bija piedāvājums uz pusslodzi 60 km attālumā uz divām skolām braukt, bet tas ir tāls ceļš, un man ir mazs bērns, tādēļ es palieku mājās ar viņu,» V. Jermacīne stāsta savu situāciju.

Kopā ar skolotāju V. Jermacīni skolēni devās pārgājienos, lai pēc tam, iepazīnuši apkārtni, piedalītos konkursā «Mans mazais pārgājien». Skolotāja, kura jaunāko klašu skolēniem mācīja matemātiku un informatiku, allaž meklēja jaunas pieejas, lai bērns ieinteresētu un viņi labāk apgūtu mācības ar datora palīdzību.

Skaidrīte Pakalniņa skolā mācīja latviešu valodu, literatūru un mājdarbu, vadīja deju kolektīvu. Kad bijis daudz bērnu, tad dejujuši gandrīz visi, jo bija gan mazo klašu, gan 5. – 9. klašu deju kolektīvs. Pateicoties skolotājai, mājdarbus stundās dejojājiem tapa arī tautu tērpi un vainadziņi.

Atceroties darba gadus, skolotājai atmiņā vienmēr paliks bērni, pasākumi, brīnišķīgie kolektīvi. «Es atnācu tāds mulķa bērns – 18 gados no vidusskolas, skolotāja Valentīna Ločmele man bija gan darba, gan dzīves audzinātāja, paralēli darbam mācījos neklātienē,» stāsta S. Pakalniņa, kurai šī skola bijusi vienīgā darbvietā un te aizritējuši 45 darba gadi.

Ja nav bērnu, nav arī skolas

Briežuciema pagasta pārvaldes vadītāja Anastasija Gabrāne atzīst, ka ir skumji un bēdīgi, ka pēc vairāk nekā 100 gadu pastāvēšanas tika slēgta Briežuciema pamatskola. «Tomēr, ja nav bērnu, tad nav arī skolas. Realitāte ir tāda, ka šoruden mācības uzsāktu ne vairāk kā 14 skolēni. Bez 1. klases, bez neviena piecgadnieka un sešgadnieka. Protams, Balvu novada pašvaldībai lēmums par skolas likvidāciju bija ļoti smags un sāpīgs, bet skaitļi un skolas izmaksas arī daudz ko nosaka,» viņa teic, piebilstot, ka pagasta pārvalde vienmēr atbalstīja skolu, iesaistījās tās dzīvē, palīdzēja saimnieciskā jomā.

«Ar 1. septembri tas nelielais bērnu pulciņš nu tiek aizvīzēts gan uz Baltinavas, gan Rekasas vidusskolām. Viena meitene mācās Balvu Valsts ģimnāzijas 9. klasē. Praktiski skolēniem nav jānēro pat 0,5 km līdz autobusam. Parunājoties ar skolēniem un viņu vecākiem, sapratu, ka bērniem ir ļoti jaunās skolās, protams, ir stingrāki noteikumi, kas jāievēro, kā arī vairāk jāmācās, bet esot interesanti. Jā, skolotājos virmo emocijas, arī aizvainojums, bet tāda ir dzīve. Pagasta iedzīvotāju domas par skolas slēgšanu ir dažādas, bet lielākais vairākums piekrīt, ka tik mazai skolai nav jābūt un viņi savus bērņus tur nelaistu mācīties,» stāsta A. Gabrāne.

«Lai telpas nestāvētu tukšas, kā arī lai apkures sezonā nebūtu jāslēdz tikai Tautas nams, pagasta pārvalde decembrī tika pārceļta uz bijušajām skolas telpām. Līdz šim diezgan sauri strādājam Līvānu tipa mājā. Ar 5. decembri tika slēgta Briežuciema pas-

No kreisās: Anita Platniece, Valentīna Ločmele, Vija Jermacīne un Skaidrīte Pakalniņa

ta nodaļa, tāpēc katru darba dienu no plkst. 9.00 līdz 10.00 mūsu pašreizējās jaunajās telpās ir iedalīta vieta pastniekam, kurš pagasta iedzīvotājiem sniedz pasta pakalpojumus,» pagasta pārvaldes vadītāja ieskicē skolas ēkas turpmāko nākotni.

Briežuciema pamatskola – saknes vērtībām, zināšanām, cilvēciskumam

Briežuciema pamatskola ir apliecinājums tam, ka ne jau konkurence ir jāveicina skolēnu vidū, bet gan prasme sadarboties. Parunājoties ar skolotājiem, papētot materiālus, kuros publicēti skolēnu augstie rezultāti dažādās jomās, kārtējo reizi var secināt, ka arī lauku skola spēj skolēnam sniegt patiešām vērtīgu zināšanu bagāzu un augstas kvalitātes izglītību. Individuāla pieeja katram skolēnam, iespēja izcelties un piedalīties, nevis pazust lielā skolēnu pulī, – tās ir mazas skolas priekšrocības. Kā teica Briežuciema skolotāji, tad «lielajās skolās ir izlase, mums visi bija labākie, un visi uzstājās, dziedāja, dejoja. Pēdējos divos gados mums bija ļoti maz bērnu, kad viņi aizbrauca uz sporta sacensībām – skola bija tukša, jo visi piedalījās. Un vienmēr atbrauca ar pirmajām vietām.»

Briežuciema skolas absolventi dzīvē ir atraduši savu vietu, ir daudz pedagogu (latviešu valodas, vēstures, matemātikas, angļu valodas u.c.), ir zinātnieki, finansisti, juristi, enerģētiķi un informācijas tehnoloģiju jomu pārstāvji, banku darbinieki. Ar skolu viņiem saistās siltākās atmiņas.

Stāsta Briežuciema pamatskolas absolvente Inese Ločmele-Jansone (Latgales Kultūrvēstures muzeja muzejpedagoģe, izstrādājusi muzejpedagoģiskas programmas, DVD mācību materiālus): «Briežuciema skola ir bijis manas dzīves pamats, vislabākā skola ar vissiltākajām atmiņām. Mēs vienmēr piedalījāmies konkursos, olimpiādēs, sporta sacensībās. Piemēram, futbola komandā spēlēja arī trīs meitenes. Vienīgā komanda, kuru parasti neizdevās apspēlēt, bija Žiguri. Atceros, kā pretinieku treneri spēles laikā emocionāli sauca: «Kāpēc nevarat bumbai trāpīt! Briežuciema meitas par jums labāk spēlē!». Briežuciema skola nebija tikai skola, tā bija un paliek manas saknes vērtībām, zināšanām, cilvēciskumam. Skolotāja Anita Platniece vienmēr teica: «Briežuciema skolā mācās vislabākie bērni!» Tieši tā es sapratu un dzīvoju ar šo domu tālāk – censties būt labam cilvēkam. Skola mācīja pienākuma un atbildības apziņu. Mēs paši uzkopām klases telpas, apkūrtu. Šāda veida uzdevumi iemāca pienākuma izpildi nākotnē, kā, manuprāt, pietrūkst šodienas skolā. Bērniem pietrūkst sistemātisku darba pienākumu, labo darbu

diena un projektu nedēļa nav pietiekami, lai saprastu, ka ikdienā visu nepieciešamo ir jānodrošina un ka kāds cits to izdara bērnu vietā. Aug patērētāju, nevis radītāju paaudze.

Tagad ar lielu siltumu varu atminēties skolotājus, bet jo īpaši manu pirmo audzinātāju Domicellu Tjarvi, kura mācīja arī manu tēvu un māsu. Viņas vīrs Leons Tjarve bija ilggadējais skolas direktors, daudzi abus skolotājus ar pateicību atceras šodien. Es joprojām pie skolotājas Tjarves eju dzert tēju un aprunāties par savu Briežuciemu. Kā es varu komentēt skolas slēgšanu? Emocionāli. Sāpīgi gan esošajiem, gan bijušajiem skolotājiem un skolēniem. Manas vecmammais jaunības laikos vienā ciemā bija 23 aimes. Bet kam tagad mācīties lauku skolās?»

Arī Solvita Bērziša (Rīgas Tehniskās universitātes docente, «Accenture Latvijas filiāles» lielo datu pētniece un komandas vadītāja; inženierzinātņu doktora zinātniskais grāds informācijas tehnoloģiju nozarē) stāsta, ka Briežuciema pamatskolu atceras ar pozitīviem atmiņām: «Mēs bijām kā liela ģimene ar individuālu pieeju katram skolēnam. Arī tad, kad es mācījos, mēs 9. klasi pabeidzām tikai seši skolēni. Skola man iedeva labu pamatu turpmākajai izglītībai. Nekad neesmu īsti jutusi to, ka es būtu izglītībā daudz zaudējusi no tā, ka nemācījies lielajā skolā.»

Kā S. Bērziša kopumā vērtē faktu, ka Latvijā mazās lauku skolas tiek slēgtas? «Vērtējot ieguldījumus, to atdevi un citus apsvērumus, diemžēl tāda ir realitāte. Protams, zēl, bet situācija ir tāda, kāda tā ir. Lai arī cik sentimentālas būtu saiknes ar mazajām skolām, ja tajās ir maz bērnu, tad tā nevar īsti pilnvērtīgi funkcionēt. Man tikai ir nedaudz zēl bērnu, kuriem būs jāceļas ļoti agri un jāpavada ceļā uz no skolas pat vairākas stundas dienā, lai nokļūtu uz skolu, kas atrodas 20 – 30 km attālumā,» viņa saka.

Lai arī Briežuciema pamatskolas vairs nav, ir cilvēki un viņu atmiņu stāsti, kuros skola dzīvos vienmēr. Atceros skolas gaitenī izlasīto Zentas Mauriņas citātu – «Neatlaidi ba un sīksta pacietība vainago darbu un palīdz arī mazā dārzā izaudzēt krāšņas rozes» – un pēc sarunas ar skolotājiem saprotu, cik tas spilgti raksturo šo skolu (būvētā – visas mazās skolas), kurā strādāja tik darbīgi, entuziasma pilni skolotāji un radoši, darboties gribīgi skolēni. Dzīvē sevi pierādījuši absolventi, kas ir krāšņākas skolas rozes, allaž būs vislabākais apliecinājums tam, ka arī maza skola var sniegt visu skolēnam nepieciešamo, lai viņš neapmaldītos lielajā dzīvē.

Slēgta skola – zudis ciems? Latgales slēgtās skolas.

Materiāls ir sagatavots ar Valsts reģionālās attīstības aģentūras finansiālu atbalstu no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem.